

1

L'ascensor es va aturar al divuitè pis, tot i que l'Àlex anava al vintè. No era el primer cop que passava, ni el segon. Era, concretament, el tercer.

L'Àlex va mirar-se un moment al mirall ple de ditades de la cabina. Va arronsar les celles amb un aire teatral, com si estigués «profundament» desconcertat. Després va allargar el dit i va polsar repetidament el botó del vintè pis.

L'ascensor no va donar senyals de vida.

«No diuen que al tercer cop no falla?», va pensar, empipat.

Va posar-se bé la bossa que duia en bandolera, farcida de llibres de la biblioteca, i va sortir de l'ascensor caminant feixugament (exagerava), com si es disposés a emprendre l'escalada d'una muntanya.

Al replà, davant de l'entrada del divuitè B, hi va trobar una noia. Havia deixat la porta mig oberta, i del fons del pis arribava esmorteït el xivarri de la televisió.

—Hola! —va fer l'Àlex, en passar pel seu davant. S'havia encreuat amb ella unes quantes vegades, en diferents llocs de l'edifici, però no hi havia parlat mai. De fet, no havia canviat una paraula amb un noranta per cent dels

veïns que habitaven aquell gratacel únic i irrepètiblle. Era una raresa arquitectònica que trencava la silueta uniforme de la ciutat, com un gegant de circ envoltat de nans. Era l'única nota discordant d'una ciutat monòtona, un signe d'exclamació descomunal i ferotge, al voltant del qual els altres edificis semblaven muts i arrupits de por.

—Vius al vintè, oi? —li va preguntar la noia, mirant-lo amb ulls escrutadors. Tota ella tenia un aire interrogatiu i inquiet, com si no parés mai de fer, i de fer-se, preguntes: cabells curts, front ample, ulleres. Duia a la mà un llapis amb la punta gastada, i el movia rítmicament amunt i avall. Semblava que estigués marcant el compàs dels seus pensaments.

—Sí —va contestar l'Àlex—. S'ha espatllat l'ascensor.

—S'ha espatllat? —va preguntar ella.

—Sí.

La noia se'l va quedar mirant.

—N'estàs segur? —va fer.

—De què?

—Que s'ha espatllat.

L'Àlex va tornar-li una mirada de sorpresa.

—Ha quedat encallat en aquesta planta —va dir—. No volia pujar més.

L'ascensor va engegar-se i va reprendre la marxa edifici amunt.

—Ei! —va exclamar l'Àlex, com si li acabessin de prendre un taxi.

La noia va fer un somriure gairebé imperceptible.

—Ho veus? —va dir.

—Què haig de veure? —va replicar l'Àlex.

—No estava espatllat.

—Com ho sabies?

La noia va parar de moure el llapis.

—Perquè passa sovint —va respondre.

—Tens raó —va admetre l'Àlex—. M'ha passat tres cops.

—Ja ho sabia —va afirmar la noia.

—Eh?

—Els he comptat —va afegir ella—. Els tres incidents s'han produït aquesta setmana: dilluns, dijous i divendres, és a dir, avui. Curiosament, a l'ascensor sempre hi anaves tu.

L'Àlex va mirar-la bocabadat.

—Et dediques a fer estadístiques? —va preguntar, incrèdul.

—No ben bé —va contestar ella, esquiva.

Del fons del pis va arribar una riallada estrepitosa. La noia va girar-se i va ajustar la porta.

—Els meus avis són una mica durs d'orella. Sempre els recomano que facin servir el subtítulat per a sords, però ells fan el sord.

—Vius amb els teus avis? —va preguntar l'Àlex.

—Diguem que ells viuen amb mi —va replicar la noia—. En termes estadístics, el que faig per ells supera àmpliament el que ells fan per mi. Això no vol dir que em faci res, és clar.

L'Àlex anava a demanar-li pels seus pares, però va intuir alguna tragèdia, de manera que va preferir mossegar-se la llengua.

—Els meus pares van morir en un accident d'aviació —va aclarir ella, llegint-li els pensaments—. En termes estadístics, van ser l'excepció de la regla. Ja se sap que moren moltes més persones en accidents de trànsit, etcètera, etcètera. Tant per tant, els hauria pogut tocar la loteria, que també és força improbable.

—Em sap greu —va dir l'Àlex.

—Gràcies.

Hi va haver un silenci incòmode. Durant una estona no es va sentir altra cosa que els xiscles que venien del televisor llunyà.

—Com és que en dius «incidents», de les avaries de l'ascensor? —va preguntar l'Àlex.

—Perquè no són avaries —va contestar ella amb rotunditat.

—Què insinues? Que són intencionades?

—Jo en dic incidents —va respondre ella—. Però també m'agrada anomenar-ho «microfenòmens».

—Micro... fenòmens? —va dir l'Àlex a poc a poc—. D'on l'has tret aquest vocabulari?

—De la màniga —va fer ella—. És l'única manera de trobar els termes que necessites per descriure situacions que no entens.

L'Àlex va remenar el cap, tot confós.

—Què és el que no entens, si es pot saber? —va fer.

La noia va abaixar la veu.

—Que vinguin mecànics a inspeccionar l'ascensor i mai no hi trobin cap avaria...